

handler Udfyldningsvalg paa flere end et Medlem. Ifølge Valgloven skal det naturligvis ske efter Forholdstalsvalgmaaden, og man kan ogsaa godt vælge 2 Repræsentanter efter Forholdstalsvalgmaaden. Ere 2 Partier omtrent lige store, faae de hver for sig en Repræsentant. Men hvis dette Lovforslag uændret bliver til Lov, kunde man gjøre, hvad man kalder et Valgfif. Naar en Landskingsmand af Mindretallet er afgaaet, f. Ex. hvor der skal vælges 4, saa kunde et Medlem af Flertallet nedlægge sit Mandat, og saa bruges ikke denne Lov, men saa skal den almindelige Valglovgjælde, og saa kunde tillige Forholdet mellem Partierne være et saadant, at det største Parti tog begge Kandidater. Man kunde tænke sig, at der var 200 Vælgere, og at de 150 Vælgere ved et almindeligt Valg satte de 3 Kandidater ind, og de 50 Vælgere den ene Kandidat. Nu afgaar Repræsentanten for de 50, og saa nedlægger en af de andre 3 sit Mandat. Der skal da vælges 2 Kandidater, og da Halvdelen af 150 er 75, tage de 150 begge Kandidaterne. Naar man imidlertid bestemmer, at ved Udfyldningsvalg af 2 eller flere Medlemmer samtidig vælges eet Medlem ad Gangen efter høstaaende Regler, saa er det ful stoppet. For Resten vil jeg indrømme, at der gives andre Maader. Kun vil jeg fastholde, at Fordelingsmaaden tror jeg ikke, man kan gjøre sukdommere, end det, her er foreslaaet. Det er Noget, der er anerkjendt af alle de mest Sagkyndige, der have lyslet med slige Opgaver, og jeg skal derfor anbefale, at man dog i alt Fald vil fastholde dette Punkt i Lovforslaget.

Solch: Jeg skal ikke opholde mig ved dette foreliggende Lovforslag; thi det forekommer mig, at naar vi tage i Betragtning, at vi for nogle Dage siden havde et Lovforslag for, der tilsigtede at indføre hemmelig Afstemning ved Folkethingsvalgene, altsaa en meget stor Reform, og at vi allerede i Dag have behandlet eet Lovforslag, som sigter til en meget væsentlig Ændring i Anvendelsen af § 71 af Valgloven, og en Ændring, som erkjendes for saa vidt at være nødvendig, som man har set sig nødsaget til at gaa stift imod Lovens Ord ved dens praktiske Anvendelse, og naar vi nu endelig staa ved et tredje Lovforslag om Forandringer af Valgloven, tror jeg, at jeg deri tør finde nogen Bestyrkelse i Rigtigheden af, hvad jeg har tilladt mig at udtale tidligere en Gang ved Valgbrevens Prøvelse; hvor der ogsaa kom mange andre tvivlsomme Spørgsmaal frem, at der vel kunde være Anledning til at gjøre Valg-

Loven til Gjenstand for en samlet Revision, og i saa Tilfælde mener jeg fremdeles, som jeg yttrede forleden, at den nærmest maatte ske ved Regjeringens Initiativ. Dette Lovforslag sigter til at afhjælpe den Mangel, vi Alle vide er tilstede, at det kan hændes ved et Udfyldningsvalg, at en Landskingsmand kan komme ind, medens Valgperioden løber, og være af en anden politisk Farve end den, i hvis Sted han træder, eller rettere end den, hvis Plads han skal udfylde. Det er ganske vist en Mangel, men det er dog et stort Spørgsmaal, om den egentlig kan siges at have væsentlig praktisk Betydning. Grunden til, at man maa finde sig heri, er jo den, at Forholdstalsvalgmaaden, hvor fuldkommen den end kan være i mange Retninger, dog er saa usfuldkommen, at det ikke hidtil har været muligt, at løse en Kollision som denne. Nu har den ærede Forslagsstiller forsøgt det. Med andre Ord, der er ikke, naar der skal vælges En, noget Forhold tilstede, saa Forholdstalsvalgmaaden kan anvendes, men saa har den ærede Forslagsstiller ment, at han var Manden for at skabe et Forhold saaledes, at denne Valgmaade kunde komme til at udføres i Praxis. Dette sker paa den findrige Maade, at han inddeler Menneffene, eller rettere Vælgerne, i to Klasser: Meningsfæller og Modstandere af Regjeringen. Allerede dette Fundament er høist usikkert, og, som det forekommer mig, høist uanvendeligt; thi der turde jo blandt Vælgerne være Folk, som hverken vare Meningsfæller eller Modstandere af Regjeringen, navnlig forsaavidt de, der her tales om, ere umiddelbare Vælgere, som ere forpligtede til at give Møde. Det turde dog være, at der var Nogle af disse, der vare yderst indifferente, og som stod midt imellem; det maatte i alt Fald være dem tilladt. Hvorledes det nu skulde gaa til, at disse Vælgere, som ere klassificerede paa den Maade, absolut skulde vælge to Kandidater, fatter jeg ikke, da der jo ikke er det Mindste i Veien for, at der kunde være tre eller fire eller fem Grupper. Selv indenfor dem, som i det Høje og Store kunde regnes til et vist bestemt Parti, have vi set mange Exempler paa, at det er ulige vanskeligt, at faae dem til at holde Trop. Altsaa hvis et Parti blev taget som Høre eller Venstre, og det blev regnet, efter som det var Regjeringens Meningsfæller eller Modstandere, kunde der være fire eller fem Grupper indenfor Partierne, som muligvis ikke kunde enes om samme Kandidat. Resultatet vilde altsaa blive, at den lovlige indsatte Valgbestyrrelse, som skulde uddele Stemmesedlerne, vilde have uhyre vanskeligt ved at